

Nr 411

Av herr **Persson** i Norrby **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till frivilliga skytteväsendets befrämjande.*

I årets statsverksproposition, fjärde huvudtiteln, föreslår chefen för försvarsdepartementet att anslaget till Armén: Frivilliga skytteväsendets befrämjande uppföres med 1 625 000 kronor. Den minskning på 100 000 kronor anslaget till stort men för skytterörelsen fått vidkännas under innevarande budgetår kvarstår sålunda.

Det är i första hand det belopp om f. n. 211 700 kronor av anslaget, som kan disponeras för underhåll av landets 2 100 skjutbanor, som är alldeles otillräckligt. En undersökning grundad på uppgifter, som lämnats av Kungl. Maj:ts ombud inom de olika skytteförbunden, utvisar följande medelsbehov.

Ordinarie underhåll, årligen	350 000
Större reparationer 1953—1955	1 705 000
Åtgärder betingade av vissa skjutbanors ordnande för skjutning med automatvapen	1 360 000
Behov av nyanläggning under närmaste åren	2 467 000

Inom ramen för det till frivilliga skytteväsendets befrämjande utgående anslaget ha för skjutbanor endast kunnat disponeras nedanstående belopp.

budgetåret 1951/52	223 500
1952/53	223 500
1953/54	223 500
1954/55	211 700

De flesta skjutbanor äro ny-, till- eller ombyggda under krigsåren och äro nu i starkt behov av reparation. Detta är särskilt angeläget ur säkerhetssynpunkt, enär t. ex. en genom regn deformerad blinderingsvall kan föranleda träff i tavelställ och därigenom medföra risk för markörer, sättningar i kulfången minska dess effektivitet som skydd för bakomvarande terräng.

Härtill kommer att automatvapenskyttet, som bedrivs med allt större intensitet, nödvändiggör särskilda anordningar för att tillgodose kraven på säkerhet, bl. a. måste kulfången göras högre och förses med skyddsskärmar.

Risikfria och i övrigt godtagbara skjutbanor äro nödvändiga betingelser icke blott för den frivilliga skytterörelsen, utan i lika hög grad för hemvärnet och befälsutbildningsrörelsen.

I en av chefen för armén infordrad utredning angående hemvärnets utnyttjande av frivilliga skytteväsendets skjutbanor yttrar rikshemvärnschefen följande:

Ovedersägligt är

att hemvärdnet för sin utbildningsverksamhet måste äga tillgång till skjutbanor;

att de militära skjutbanorna icke på långa vägar räkka till (antal garnisonsplatser = 55; antal hvo 1 113);

att följaktligen det frivilliga skyttets skjutbanor — nära hundra procentigt — måste tagas i anspråk.

Lika ovedersägligt är

att frivilliga skyttets banor — på grund av otillräckligt underhåll — undergå en kvalitetsförsämring, som i stor utsträckning lett och leder till att de måste underkännas ur säkerhetssynpunkt;

att detta särskilt går ut över automatvapenskjutningen, något som främst drabbar hemvärnets kg- och kpistskyttar men som även försvårar genomförandet av den utökning av skjutprogrammet, som inom frivilliga skyttet — vällovligt nog — på senare år företagits i fråga om utbildning med dessa för de värnpliktiga skyttarna så viktiga vapnen.

Läget på skjutbanefronten måste följaktligen betecknas som vanskligt icke endast för frivilliga skyttets män, utan i lika hög grad för hemvärdnet.

Behovet av en ökning av anslagsposten för skjutbanors underhåll är uppenbart. Ehuru en ökning med 100 000 kronor är helt otillräcklig vilja vi med hänsyn till det ansträngda budgetläget för närvarande icke sträcka oss längre.

Under hänvisning till vad ovan anförts få vi därför hemställa,

att riksdagen måtte till Armén: Frivilliga skytteväsendets befrämjande för budgetåret 1955/1956 anvisa ett reservationsanslag av 1 725 000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1955

Per Persson
Norrby

Carl Lindberg

Gust. Nilsson
i Göingegården

Nils Nestrup
